

ISSN: 1896-4087

DOI: <http://dx.doi.org/10.21784/ZC.2018.032>

IZABELA BAGIŃSKA

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

Okręgowa Izba Radców Prawnych w Olsztynie

Podmiot uprawniony do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim zatrudnionym w uczelni publicznej

**The public body authorised to employ and terminate academic
teachers` job contracts in institutions of higher education**

Streszczenie:

W artykule omówiono wątpliwości dotyczące umocowania prorektora właściwego do spraw kadr do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy za wypowiedzeniem z pracownikiem w imieniu rektora, przez którego został upoważniony.

Autorka przedstawia aktualny stan prawny dotyczący tej konkretnej sytuacji a także prezentuje stanowiska sądów wszystkich instancji w Polsce.

Słowa kluczowe: uczelnia publiczna, nauczyciel akademicki, nawiązanie stosunku pracy, rozwiązanie stosunku pracy

Abstract:

The article discusses the doubts regarding the power of the Vice-rector for human resources to submit a statement terminating the employment relationship with an employee with notice on behalf of the Rector.

The author presents the current legal status regarding this particular situation in the article and presents the positions of the courts of all instances in Poland.

Keywords: higher education institution, academic teacher, establishing employment relationship, termination of employment

Wprowadzenie

Tematyka, której dotyczy niniejszy artykuł, jako budząca poważne wątpliwości i wymagająca wykładni, została w ostatnim okresie ostatecznie rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy. Spór dotyczył umocowania prorektora właściwego do spraw kadr do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu z pracownikiem stosunku pracy za wypowiedzeniem. Sąd drugiej instancji uznał, że zgodnie z przepisami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym¹ wyłącznie uprawnionym do złożenia takiego oświadczenia był rektor. Strona skarżąca zaś stała na stanowisku, że rektor jest uprawniony do udzielenia prorektorowi pełnomocnictwa w każdym zakresie, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie, gdzie udzielono pełnomocnictwa szczególnego do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy za wypowiedzeniem konkretnemu pracownikowi z konkretnej przyczyny. Sprawa ta ostatecznie została rozstrzygnięta orzeczeniem z dnia 20 marca 2018 roku², w którym to Sąd Najwyższy uznał, że na podstawie przepisu art. 96 Kodeksu cywilnego³ rektor może udzielić innej indywidualnie oznaczonej osobie pełnomocnictwa do dokonania konkretnej czynności z zakresu prawa pracy w jego imieniu i ze skutkiem prawnym dla niego.

1. Umocowanie rektora w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym

Zgodnie z przepisami art. 118 ust. 2 i art. 121 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym stosunek pracy z nauczycielem akademickim w uczelni publicznej nawiązuje i rozwiązuje rektor w trybie określonym w statucie, zaś mianowania na stanowisko profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego osoby pełniącej funkcję rektora

¹ Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (t. j. Dz. U. 2017, poz. 2183).

² Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt I PK 10/17, LEX nr 2521607.

³ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. 2018, poz. 1025).

uczelni publicznej dokonuje minister właściwy ds. szkolnictwa wyższego na wniosek senatu tej uczelni⁴. Przepis ten jest jednoznaczny, nie wymaga stosowania innej wykładni niż językowa. Zgodnie z tymi zapisami podmiotem wyłącznym uprawnionym do nawiązywania i rozwiązywania stosunków pracy z nauczycielem akademickim (innym niż sam rektor) w uczelni publicznej jest rektor. Statut zaś może regulować jedynie tryb nawiązania i rozwiązania stosunku pracy. Każda z uczelni publicznych może tę kwestię uregulować w sposób dowolny, z uwzględnieniem dalszych przepisów szczególnych ustawy mówiących między innymi o konieczności przeprowadzania konkursów w przypadku zatrudnienia (art. 118a ustawy) czy też opiniowania rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w przypadku nauczycieli akademickich zatrudnionych na podstawie mianowania (art. 125 ustawy).

Przepis art. 17 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym stanowi, że sprawy związane z funkcjonowaniem uczelni nieuregulowane w ustawie określa statut uczelni. Tym samym, z uwagi na fakt, iż art. 118 ust. 2 i art. 121 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym jednoznacznie określają podmiot uprawniony do nawiązywania i rozwiązywania stosunku pracy z nauczycielem akademickim w uczelni publicznej, przepis art. 17 ustawy nie będzie miał w tym przypadku zastosowania. W tym miejscu należy jednoznacznie stwierdzić, że uregulowanie w statucie uczelni przedmiotowej kwestii w sposób odmienny, niż to wynika z art. 118 ust. 2 i art. 121 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, poprzez umocowanie w tym zakresie prorektora właściwego do spraw kadr będzie nieskuteczne, stanowić

⁴ Na mocy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1668 ze zm.) powołane przepisy w zakresie stosunków pracy nawiązanych na podstawie umów o pracę zostały zastąpione odpowiednio przepisami art. 117 i 123 ust. 1 i 2 ustawy, zaś w przypadku mianowanych nauczycieli akademickich nadal one obowiązują z uwagi na treść art. 248 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1669). Zmiana przepisów w powołanym zakresie nie spowodowała, że omawiane w niniejszym artykule orzeczenie Sądu Najwyższego stało się nieaktualne.

będzie naruszenie prawa, na podstawie którego pracownik będzie mógł skutecznie dochodzić swych praw w przypadku, gdy oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy złoży prorektor zamiast rektora i nie będzie w tym zakresie dodatkowego umocowania dla prorektora⁵⁶.

2. Umocowanie innych podmiotów niż pracodawca do dokonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w Kodeksie pracy

Zgodnie z przepisem art. 3¹ § 1 Kodeksu pracy⁷ za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona osoba. Zasada uregulowana w przytoczonym przepisie, będąca zasadą ogólną, nie ma w tym przypadku zastosowania, bowiem kwestia ta została uregulowana przez przepis szczególnie, tj. art. 121 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Na podstawie przepisów art. 136 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz art. 5 Kodeksu pracy jedynie w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, co w przedmiotowym przypadku nie ma zastosowania, bowiem podmiot uprawniony do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim w uczelni publicznej został wyraźnie określony i jest nim rektor.

3. Zasada ogólna w Kodeksie cywilnym

Przepis art. 96 Kodeksu cywilnego stanowi, że umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawi-

⁵ *Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz*, P. Chmielnicki, P. Stec (red.), <https://sip.lex.pl/#/> [dostęp: 5-09-2018].

⁶ H. Izdebski, J. Zieliński, *Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz*, <https://sip.lex.pl/#/> [dostęp: 5-09-2018].

⁷ Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t. j. Dz. U. 2018, poz. 917).

cielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo). W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z pełnomocnictwem. Udzielenie pełnomocnictwa jest czynnością prawną, wymaga posiadania przez mocodawcę zdolności do czynności prawnych, a przy tym powinna być to co najmniej taka zdolność, jaka jest wymagana dla dokonania czynności, której dotyczy umocowanie⁸. Czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. Przepis ten ma również zastosowanie w stosunkach z zakresu prawa pracy na podstawie przepisu art. 300 Kodeksu pracy.

Źródłem umocowania pełnomocnika jest oświadczenie woli mocodawcy, które określa granice, w jakich pełnomocnik jest władny działać w imieniu i ze skutkiem dla mocodawcy. Przez udzielenie pełnomocnictwa należy rozumieć złożenie jednostronnego oświadczenia woli, którego treścią jest upoważnienie określonej osoby do dokonania w imieniu i ze skutkiem prawnym dla reprezentowanego czynności prawnej indywidualnie oznaczonej albo czynności określonych rodzajowo.

Pełnomocnictwo upoważnia pełnomocnika wobec osób trzecich do dokonywania czynności prawnych w imieniu i na rzecz mocodawcy, zakres pełnomocnictwa powinien być precyzyjnie i wyraźnie oznaczony zarówno w interesie pełnomocnika, jak również osób trzecich. Granice umocowania pełnomocnika określa sam mocodawca w sposób jednostronny i autonomiczny w oświadczeniu woli o udzieleniu określonej osobie pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe, należy jednoznacznie stwierdzić, że każdy, w tym również organ uczelni, może udzielić pełnomocnictwa do działania w jego imieniu w określonym zakresie. Z takiego uprawnienia skorzystał rektor, udzielając pełnomocnictwa szczególnego dla prorektora ds. kadr w celu złożenia w jego imieniu oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem. Pełno-

⁸ *Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna (art. 1-125)*, M. Fras, M. Habdas (red.), <https://sip.lex.pl/#/> [dostęp: 5-09-2018].

mocnictwo zostało sporządzone zgodnie z procedurą obowiązującą u pracodawcy.

4. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 r.

Przedmiotowa kwestia pomiędzy tymi samymi stronami jednak przy odmiennym stanie faktycznym została rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 r.⁹ W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy wskazał, że art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym upoważnia do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim zatrudnionym w uczelni publicznej wyłącznie rektora, a nie inną osobę wskazaną w statucie uczelni lub w zatwierdzonym przez rektora podziale czynności. W rozpatrywanym uprzednio przez Sąd Najwyższy stanie faktycznym prorektor ds. kadr rozwiązał stosunek pracy z nauczycielem akademickim za wypowiedzeniem, działając z upoważnienia rektora, które wywodził z decyzji rektora o podziale czynności pomiędzy rektora, prorektorów i kanclerza. Sąd Najwyższy we wskazanym orzeczeniu wykluczył możliwość zastosowania art. 3¹ § 1 Kodeksu pracy do czynności prawnej rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim w uczelni publicznej, bowiem art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, jako przepis szczególny, ma pierwszeństwo przed art. 3¹ § 1 Kodeksu pracy, co oznacza, że w przypadku uczelni publicznej w odniesieniu do konkretnej czynności w postaci nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim nie ma zastosowania przepis mówiący o tym, że za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona osoba. Z rozstrzygnięciem tym należy się zgodzić. Należy jednak podkreślić, że w orzeczeniu tym Sąd Najwyższy nie zajmował się kwestią możliwości udzielenia przez rektora pełnomocnictwa na podstawie

⁹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I PK 259/12, LEX nr 1425626.

art. 96 Kodeksu cywilnego np. prorektorowi właściwemu ds. kadr do dokonania konkretnej czynności prawnej nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy z konkretnym nauczycielem akademickim¹⁰.

5. Rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd

W niniejszej sprawie rektor udzielił prorektorowi ds. kadr pełnomocnictwa szczególnego do rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem z konkretnym pracownikiem z konkretnej przyczyny, która to w jednakowym brzmieniu została powtórzona w oświadczeniu prorektora ds. kadr o rozwiązaniu stosunku pracy z pracownikiem za wypowiedzeniem. Czynność ta nie wynikała ani z postanowień statutu uczelni, ani z decyzji rektora o podziale kompetencji, ani z pełnomocnictwa ogólnego – choć w tych dwóch ostatnich kompetencje w zakresie nawiązywania i rozwiązywania stosunków pracy zostały przyporządkowane prorektorowi ds. kadr – tylko z pełnomocnictwa szczególnego, które zostało udzielone indywidualnie na podstawie przepisu art. 96 Kodeksu cywilnego. Tryb udzielenia pełnomocnictwa wynikający z zasad obowiązujących na uczelni został zachowany – pełnomocnictwo zostało udzielone na podstawie prawidłowo sporządzonego wniosku, nadano mu numer, zarejestrowano w rejestrze pełnomocnictw.

W omawianej sprawie Sąd I instancji, rozpatrując zarzut pracownika w zakresie braku umocowania prorektora do spraw kadr do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy z nauczycielem akademickim zatrudnionym w uczelni publicznej, oparł swoje rozstrzygnięcie na poglądzie Sądu Najwyższego¹¹, zgodnie z którym przepis art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym upoważnia do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim tylko rektora, a nie inną osobę wskazaną w statucie uczelni lub zatwierdzonym przez rektora podziale czynności.

¹⁰ Ibidem, s. 1–7.

¹¹ Ibidem, s. 1.

Sąd I Instancji zwrócił jednocześnie uwagę na zapis statutu uczelni, na mocy którego rektor, realizując swoje uprawnienia określone w art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, mógł na podstawie art. 17 tej ustawy w związku z zapisem statutu upoważnić imiennie prorektora do spraw kadr do rozwiązania stosunku pracy z powodem.

Wobec wywiedzionej apelacji orzeczenie sądu I instancji zostało w całości zmienione przez sąd drugiej instancji. Sąd Okręgowy uznał za uzasadniony zarzut naruszenia art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Sąd ten nie podzielił stanowiska sądu orzekającego w I instancji co do możliwości umocowania prorektora do spraw kadr do dokonania rozwiązania stosunku pracy na podstawie upoważnienia rektora. W ocenie sądu wspomniany przepis art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w sposób wyraźny określa podmiot uprawniony do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim, którym jest rektor. Zdaniem sądu odwoławczego regulacja ta jest zupełna i brak jest możliwości uzupełnienia bądź też zastąpienia materii ustawowej postanowieniami statutu uczelni, w szczególności w kierunku, który podważa rozwiązanie ustawowe.

Resumując, sąd drugiej instancji uznał, że przepis art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym upoważnia do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim w uczelni publicznej wyłącznie rektora i nie może stanowić podstawy do upoważnienia innej osoby do dokonywania tych czynności w statucie uczelni. Z tych też przyczyn stwierdził, że przepis art. 17 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w związku ze stosownym przepisem statutu uczelni nie dawał podstawy do upoważnienia imiennie prorektora do spraw kadr do rozwiązania z powodem łączącego strony stosunku pracy.

Zdaniem sądu powyższe potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 118 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którą tylko uczelnie niepubliczne są uprawnione do wskazania w statucie uczelni organu i trybu nawiązania bądź rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim. Z kolei uczelnie publiczne są uprawnio-

ne wyłącznie do wskazania w statucie uczelni trybu nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim, bowiem kwestia uprawnionego w tym zakresie organu została uregulowana bezpośrednio w ustawie. Sąd drugiej instancji, rozpatrując przedmiotową sprawę, w ogóle nie brał pod rozwagę przepisu art. 96 Kodeksu cywilnego, jak też nie analizował elementów różnicujących zaistniały stan faktyczny od tego, który był rozpatrywany uprzednio przez sąd¹².

6. Stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności, co zasadnicze, uznał, że w omawianej sprawie występuje zdecydowanie odmienny stan faktyczny od tego, który miał miejsce w sprawie rozstrzygniętej przez Sąd Najwyższym wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 r., bowiem nie miał do czynienia z generalnym uregulowaniem kompetencji prorektora ds. kadr w zakresie uprawnienia do nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy z nauczycielami akademickimi w statucie uczelni albo w decyzji rektora o podziale kompetencji. W przedmiotowej sprawie uprawnienie prorektora ds. kadr do rozwiązania stosunku pracy z powodem wynikało z czynności prawnej podjętej przez rektora mającej charakter udzielenia prorektorowi ds. kadr pełnomocnictwa do dokonania konkretnej czynności prawnej w imieniu i ze skutkiem dla mocodawcy, tj. rektora. Sąd Najwyższy nie miał wątpliwości, że decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem podjął osobiście sam rektor, zaś prorektor ds. kadr był tylko wykonawcą tej decyzji. W ocenie Sądu Najwyższego czynności prawne pojęte przez rektora, a następnie przez prorektora ds. kadr, mające na celu rozwiązanie z powodem stosunku pracy za wypowiedzeniem powinny być rozważane z punktu widzenia art. 96 Kodeksu cywilnego. Sąd Najwyższy podkreślił, że zarówno przepisy Kodeksu pracy, jak również ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, nie regulują kwestii możliwości po-

¹² Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I PK 259/12, LEX nr 1425626.

służenia się przez rektora uczelni publicznej pełnomocnikiem przy dokonaniu czynności prawnych zmierzających do nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim. Powyższe oznacza możliwość zastosowania art. 96 Kodeksu cywilnego w związku z art. 300 Kodeksu pracy w związku z art. 136 ust. 1 Prawo o szkolnictwie wyższym i art. 5 Kodeksu pracy. Zatem zdaniem Sądu Najwyższego nie ma przeszkód do zastosowania do czynności rektora przewidzianych w art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego o pełnomocnictwie. W ocenie Sądu Najwyższego pozwala na to art. 136 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, który odwołuje się w sprawach nieuregulowanych do Kodeksu pracy, a następnie art. 300 Kodeksu pracy, który pozwala na stosowanie Kodeksu cywilnego w sprawach nieuregulowanych w Kodeksie pracy. Tym samym rektor mógł udzielić innej indywidualnej osobie pełnomocnictwa do dokonania konkretnej czynności prawnej z zakresu prawa pracy w jego imieniu i ze skutkiem prawnym da niego na podstawie art. 96 Kodeksu cywilnego, bowiem czynność ta nie ma charakteru generalnego przeniesienia na inną osobę kompetencji zastrzeżonych w ustawie dla rektora¹³.

Podsumowanie

Mając na uwadze wskazany powyżej stan prawny oraz orzecznictwo, należy jednoznacznie wskazać, iż w przypadku, gdyby rektor chciał powierzyć jednemu z prorektorów kompetencje w zakresie nawiązywania lub rozwiązywania stosunków pracy, powinien udzielać w tym zakresie pełnomocnictw szczególnych na podstawie art. 96 Kodeksu cywilnego. Brak jest możliwości udzielenia wspomnianych powyżej kompetencji na podstawie zapisu statutu, decyzji rektora o podziale kompetencji czy też pełnomocnictwie ogólnym. Tak jak w przypadku nawiązania stosunku pracy brak jest strony, która miała-

¹³ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt I PK 10/17, LEX nr 2521607.

by interes prawny, aby taką czynność zaskarżyć, tak w przypadku rozwiązania stosunku pracy istnieje wysokie prawdopodobieństwo kwestionowania takiego oświadczenia przez pracownika wobec czego ryzykowne z punktu widzenia pracodawcy byłoby ograniczenie się jedynie do pełnomocnictwa ogólnego. Wobec powyższego w obowiązującym stanie prawnym¹⁴ koniecznym jest każdorazowe udzielanie przez rektora prorektorowi pełnomocnictwa szczególnego w zakresie rozwiązania stosunku pracy ze wskazaniem danych osobowych pracownika, którego dotyczy, trybu rozwiązania stosunku pracy i ewentualnej przyczyny/przyczyn wypowiedzenia, co możliwie dalece i skutecznie zabezpieczy interesy uczelni w przypadku złożenia przez pracownika odwołania do sądu pracy. Zgodnie z treścią art. 121 ustawy Prawo o szkolnictwie i nauce¹⁵ czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do rektora uczelni publicznej wykonuje przewodniczący rady uczelni. Brak jest natomiast jakiegokolwiek wzmianki dotyczącej podmiotu uprawnionego do nawiązania i rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim, który nie pełni funkcji rektora, tak jak to zostało dokonane w przepisie art. 118 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Bibliografia:

- Izdebski H., Zieliński J., *Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz*, LEX/el. 2015.
- Fras M., Habdas M. (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna (art. 1-125)*, LEX/el. 2018.
- Chmielnicki P., Stec P. (red.), *Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz*, LEX/el. 2017.

¹⁴ Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (t. j. Dz. U. 2017, poz. 2183) co do zasady traci moc z dniem 1 października 2018 r., kiedy to wchodzi w życie ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1668).

¹⁵ Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1668).

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. 2018, poz. 1025).

Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t. j. Dz. U. 2018, poz. 917).

Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (t. j. Dz. U. 2017 r. poz. 2183).

Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1668 ze zm.).

Ustawa z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1669).

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I PK 259/12, LEX nr 1425626.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt I PK 10/17, LEX nr 2521607.